

Trước khi chia tay, ông Patrick dặn:

- Hôm nay ngày nghỉ, sớm nhất là trưa mai, tôi mới có tin cho các ông. Nhớ giữ nguyên tất cả những gì có tại hiện trường. Đó là việc rất quan trọng.

Sau khi đưa ông Patrick về, Ban cũng nói có việc phải đi, chiều anh sẽ về luôn nhà và phải đợi tin của ông Patrick.

Buổi chiều, Sang đứng ngồi không yên. Trong lúc Bình đưa mẹ Sang đi chợ Tàu để cụng giải trí sau nhiều lo nghĩ vì những chuyện xảy ra trong nhà cả tuần qua, Sang buồn buồn mở mấy ngăn sách của chủ cũ để lại. Tiểu thuyết thì rất nhiều. Báo Time, Newsweek, National Geography đầy mấy ngăn, nhưng đều cũ tới vài năm. Điều này chứng tỏ nhà đã bỏ không mấy năm trước khi gia đình chàng tới ở. Bỗng, Sang thấy một xấp báo San Francisco Examiner, tờ báo lớn nhất tại địa phương này. Trên một số, ngay trang nhất, hình đôi vợ chồng người Mỹ, ăn vận đồ lớn, dù là báo ngày, nhưng người xem vẫn nhận ra thiếu phụ là một giai nhân. Tờ báo cũng có những chi tiết làm Sang rất quan tâm. Đầu tiên là cái tựa của bài báo "Người thiếu phụ mất tích, cuối cùng đã tìm thấy xác dưới chân cầu Golden Gate", sau đó là trên ve áo trái của hai người đều có cài một bông hoa, nhìn kỹ nhận ra được đó là một bông cẩm chướng màu trắng! Số báo đề ngày 12 tháng 6 năm 197...Những chi tiết đó khiến Sang cảm thấy như thiếu phụ này có liên quan tới chuyện của mình. Sang vội đọc qua bài viết, khiến chàng càng hoang mang vì ...sau tên của nàng, Sandy Patman là cái địa chỉ của người thiếu phụ chính là căn nhà chàng đang ở. Người chồng, ông Henry

Patman đã được mời tới nhận diện...nhưng vì xác ngâm nước quá lâu, thịt rửa gần hết, chỉ căn cứ vào quần áo, và một vài điểm đặc biệt để xác định mà thôi. Đây chỉ là một tin sốt dẻo, nên chưa đầy đủ, phải xem bài tường thuật chi tiết hơn nơi số báo tới. Sang lục xấp báo, tất cả chỉ có một số hôm đó. Sang nghĩ ngay tới thư viện, có thể tìm được những bài từ đầu tới cuối câu chuyện.

Sang mang số báo ra nhà khách, phân cho Ban, nhưng chuông reo, không có ai nhắc máy, Ban không có ở nhà.

"Bao giờ nó về đây?" Sang nóng lòng, tự hỏi sau tiếng thở dài.

Sang đi lại trong phòng, thỉnh thoảng tới gần cửa sau family room, nhìn ra vườn...Người chủ nhà hiện ở đâu? Có con cái không? Tại sao không ở đây nữa. Những câu hỏi đó lớn vồn trong đầu Sang...Nhưng, nghĩ kỹ ra, nếu gặp họ, câu trả lời có thể sẽ là người thiếu phụ đã được chôn cất...hồ sơ mất tích đã được đóng lại, và vì không muốn sống nơi gợi lại hình ảnh của người thân yêu đã khuất, nên gia đình họ dọn ra ở một nơi khác...vậy thôi. Những chi tiết đó, dù có được...cũng vô ích. Hơn nữa, mình là kẻ lạ, lại không phải người Mỹ...hà cớ gì mà hồn ma của nàng phải hiện ra với mình. Trong tất cả, chỉ có một liên hệ mong manh là bông hoa cẩm chướng...nhưng biết đâu đó cũng chỉ là một sự tình cờ?

Cả buổi chiều, Sang cứ băn khoăn với những ý nghĩ đó. Có khi nó làm cho lòng chàng sôi lên, nhưng cũng có lúc nó tàn đi, khiến lòng chàng lại trở nên nguội lạnh. Vì thế, Sang cũng không gọi lại cho Ban

nữa. Cứ để gặp mặt, đưa cho anh ta đọc...may ra Ban mới tìm thấy thêm điểm nào lạ nữa không. Cho đến khi Bình và mẹ chàng về, bày bánh cuốn, giò chả ăn thay cơm tối, lòng Sang cũng đã bớt bồn chồn vì hình người thiếu phụ và bài báo trên San Francisco Examiner.

Buổi tối, Ban vẫn chưa về. Tên này...độc thân, gia đình không ai ở đây...nên hẳn có nhiều mối tình...lang bang...từ thành phố này tới thành phố khác...nên sự vắng mặt của anh ta một vài đêm ở nhà cũng không có gì ngạc nhiên.

Ngày thứ hai, trước khi đi làm, Ban gọi cho Sang. Giọng anh nhiều xúc động:

- Sang à, đúng là máu. Ông Patrick sẽ viết báo cáo để cảnh sát mở hồ sơ điều tra.

Sang cũng chia sẻ những điều chàng mới biết về người thiếu phụ chủ nhân của căn nhà này qua bài báo San Francisco Examiner, chàng cũng nhấn mạnh về bông cẩm chướng cài trên áo của nàng.

Ban thận trọng góp ý:

- Cũng tốt chứ. Nhưng mình hãy đợi quyết định bên cảnh sát vì tôi nghĩ, chuyện này, cảnh sát họ cũng biết dễ dàng. Tuy nhiên, mình chưa hiểu tương quan giữa hai sự việc đó như thế nào. Ông cứ đi làm như mọi ngày, không lâu, cảnh sát sẽ liên lạc với mình. Tôi có để hai số điện thoại, của tôi và ông vì hai đứa làm việc khác giờ giấc, họ gọi lúc nào, với ai, lúc đó mình sẽ tính sau. Tôi cũng cho họ số điện thoại nhà của tôi để họ tùy nghi. OK?

Sang miễn cưỡng:

- OK.

Bình ở lại nhà với mẹ vì câu chuyện đi xa hơn là một chuyện bình thường, tuy chưa có gì đe dọa đến tính mạng, nhưng mang tính cách ma quái nên hai anh em không muốn để bà cụ ở nhà một mình. Bình từ tiệm McDonald về tới nhà lúc năm giờ, ba mẹ con ăn cơm chiều với nhau, ấm cúng như xưa. Bình cũng hết giận Sang, nên nó yên lặng khi chàng khuyên nó dọn về nhà.

Có Bình ở nhà, Sang cũng yên tâm lúc đi làm.

Trong đêm, Sang nhận được điện thoại của Ban cho biết ngày hôm sau, ông Patrick sẽ liên lạc với chàng để Sang gặp giới cảnh sát có thẩm quyền mở cuộc điều tra. Về người thiếu phụ, cảnh sát đã biết rõ vụ mất tích ngày trước, chuyện của mình có thể sẽ có những liên hệ...mà nhờ đó, giải quyết được luôn những gì còn lại của vụ mất tích ngày trước.

Ba giờ rưỡi sáng, Sang về đến nhà, thấy trong phòng khách còn thấp đèn. Sang lên nhà trên...để xem có thêm đóa cẩm chướng mới nữa không, thì thấy Bình đang nằm ngủ trên ghế sa lông, và trong bình cắm hoa, không có gì hết. Sang không được vừa ý...vì đúng lúc chàng muốn...sự lạ tiếp tục xảy ra để cảnh sát thấy sự khẩn trương của vấn đề, nhưng chàng quên không dặn Bình. Bình giật mình thức giấc, dụi mắt:

- Anh về à. Em nằm đây canh bình bông xem nó có dấm tới không. Cho tới hai giờ hơn...không có gì cả.

Sang nghĩ cũng chẳng thể trách em, chàng bỏ qua nói:

- Thôi được. Nhưng mình canh như vậy được bao lâu? Mai cảnh sát tới nói chuyện với mình.

Bình ngồi lên, nói:

- Thế thì tốt quá rồi. Em muốn ngủ luôn ở đây...hết đêm nay.

- Cũng được.

Sang thầm khen thằng em can đảm.

Thường ngày, Sang thức giấc vào khoảng mười hai giờ trưa. Nhưng hôm nay có ý chờ điện thoại của cảnh sát, nên chàng thao thức mãi. Lúc chuông điện thoại reo, đánh thức chàng dậy, đồng hồ mới chỉ mười giờ hơn.

Từ bên kia đầu dây:

- Ông Sang, đây là Patrick. Chúng tôi sẽ đến thăm ông vào lúc mười một giờ trưa nay.

Sang nhồm người dậy sau khi cảm ơn và gác máy. Chàng không nói gì thêm vì bất tiện khi giải thích dài dòng câu chuyện trên điện thoại.

Sang xuống nhà dưới, mẹ chàng và Bình đang làm bữa sáng. Thấy chàng, bà hỏi:

- Anh Ban gọi đấy à?

- Không ạ, cảnh sát. Họ sẽ tới đây lúc mười một giờ.

- Vậy hai anh em ăn đi một chút, rồi đợi họ.

Có tiếng điện thoại reo. Sang nhấc máy nghe. Bên kia, tiếng Ban:

- Mười một giờ tụi nó tới phải không? Tôi sẽ về đó với ông.

Sang rất vui:

- Vậy đến ăn sáng với tụi này đi.

Ban lững khùng:

- Cũng được.

Mười phút sau, Ban đến nơi.

Trong khi chờ đồ ăn, Sang đưa cho Ban đọc số báo có hình người thiếu phụ. Ban liếc qua rất nhanh, rồi nói:

- Sở dĩ hôm nay tôi nghỉ việc, đến đây gặp bạn cảnh sát với ông vì câu chuyện của mình chắc có liên quan tới một vụ án, mà nguyên nhân chính là việc mất tích của cái bà Sandy đó. Ông Patrick cũng không biết gì nhiều hơn mình...khi tôi nói với ông ta về bài báo này.

Bốn người ăn vội bữa sáng. Vừa dọn dẹp xong thì xe cảnh sát đã đậu trước cửa.

Sang mở cửa, ông Patrick vào với một cảnh sát viên da đen và một người mặc âu phục xám. Sau khi bắt tay, phân ngôi chủ khách ngồi xuống sa-lông, ông Patrick giới thiệu người mặc thường phục tên David Deopik, một "detective" và người cảnh sát thứ hai, ông trung sĩ Leo Washington. Sau đó, ông giới thiệu Sang và Ban.

Sau khi nghe Sang trình bày lại mọi chi tiết của sự việc từ đầu cho đến sáng nay, và nhấn mạnh lần đầu tiên sau một tuần lễ xảy ra vụ này, không có bằng chứng thứ bảy vì Bình nằm gác gôn như suốt đêm ngay ghế sa-lông này. Chàng cũng đưa cho cảnh sát tờ báo chàng tìm được trong ngăn tủ.

Ông thám tử lặng nghe, ghi chép vào hồ sơ trải trên mặt bàn. Sang và Ban hơi ngạc nhiên vì David ghi cả những chuyện mà người khác có thể cho là hoang đường, và có chú thích cẩn thận.

Sau khi uống trà và trao đổi thêm một vài câu hỏi phụ, David mới đặt bút xuống bàn, rồi chậm rãi nói:

- Ông Sang nghĩ đúng, câu chuyện của ông tưởng như chẳng có liên quan gì tới người nữ chủ nhân của nhà này mất tích mấy năm trước đây, nhưng, thực nó có liên hệ nên chúng tôi mới mở lại hồ sơ, nhập vào với cuộc điều tra chuyện vừa xảy ra tại đây một tuần qua. Mà đầu mối nối liền hai vụ với nhau chính là những giọt nước đỏ mà ông Patrick mang về thử nghiệm được xác nhận thực sự là máu.

Sang nghe nói, bỗng cảm thấy áy náy...vì câu chuyện sợ đi quá xa khiến có thể liên lụy tới nhà mình, nên hỏi ngay:

- Thưa ông điều tra viên, thế, chúng tôi có bị liên lụy gì trong vụ này không?

Ông David lắc đầu:

- Không đâu, ông đừng lo. Có thể nhờ các ông mà cảnh sát tìm ra được sự thực.

Ông ta lật nhanh mấy trang hồ sơ để trên bàn, nói:

- Trước hết, tôi cho ông biết...câu chuyện...ngày trước. Khởi đầu là vụ ông Henry Patman báo sự mất tích của bà vợ Sandy Patman. Bà này đi làm, và sau đó, không thấy trở về nhà nữa. Cuộc điều tra được tiến hành sau hai mươi bốn giờ luật định, kể từ lúc dự đoán bà ta bị mất tích. Ông chồng khai sau khi tan sở, đi đón cô con gái tại trường Golden Gate, về đến nhà lúc bảy giờ tối, không thấy vợ ở nhà, vì thường bà ta tan sở lúc năm giờ, nếu có kẹt xe thì cũng có mặt tại nhà vào khoảng năm rưỡi chiều. Suốt đêm đó, ông Patman và cô con lái xe vòng vòng tìm bà ta, từ sở làm cho tới nhà bà con bạn bè. Sáng hôm sau, ông ta báo với cảnh sát.

Ông Leo tiếp lời David:

- Ngày đó, tôi là người mở hồ sơ điều tra. Chúng tôi cũng đã tới đây xem xét, mở cuộc thăm dò tại sở làm của cả hai người...được biết vợ chồng này đi làm và ra về đúng giờ. Ông Patman có cô con và vài đứa bạn nói đã thấy ông đứng đợi trước cửa trường vào lúc sáu giờ mười lăm, tức mười lăm phút sau khi tan sở. Cuộc điều tra cả tháng cũng chưa tìm ra ánh sáng, các hình của bà này được phổ biến trên TV, dán khắp nơi. Cuối cùng, có một xác phụ nữ tấp vào chân cầu Golden Gate. Ông đã đọc bài báo này tất biết, ông Patman được mời tới nhận diện. Ông Patman chỉ có thể căn cứ vào áo quần lúc bà vợ mặc đi làm, nhìn nhận xác đó là vợ của ông ta. Nhưng cuối cùng, cuộc điều tra một tháng sau đó cho biết là xác người đàn bà đó không phải là Sandy Patman...vì một bệnh viện tìm ra mẫu máu của bà này khi tới phá thai vào ba năm trước đó. Hồ sơ mở lại...và có nghi vấn vì vụ nhận bừa xác của người khác cho qua vụ án. Nhưng khi có án lệnh gọi ông này ra để thẩm vấn lại thì hai cha con ông này đã bán nhà, trốn đi đâu mất.

Sang và Ban ngồi nghe như một chuyện ciné, cũng chưa hiểu hết ý của cảnh sát. Cho đến lúc, người điều tra viên nhìn hai người, rồi nói một câu làm cả hai giật mình:

- Có một điều chưa giải thích được, nhưng là nguyên nhân để chúng tôi chấp hai hồ sơ vào một...là mẫu máu ông Patrick đưa cho chúng tôi. Nhưng vì việc thử DNA phải mất nhiều ngày, nên chưa biết đó là máu của ai, có thể là của bà Sandy Patman không.

Mồ hôi Sang hơi rịn ra trên trán, chàng ấp úng:

- Nghĩa là sao? Các ông nghi bà ấy mới bị giết ở

nhà này?

David nhìn Sang thương hại, lắc đầu:

- Ông bình tĩnh. Chúng tôi đâu có nói như thế...nhưng...cho tôi xem qua hiện trường.

Trong lúc viên trung sĩ cảnh sát quan sát những bông cẩm chướng ở sa-lông, Sang, Ban, David và Patrick ra family room. Partick và David ngồi xổm bên cạnh những vết máu...mà hai ba giọt đã được ông Patrick lấy về thử nghiệm. Ông này chỉ cho viên thám tử những nơi mình đã lấy mẫu máu. Cửa sau được mở ra, David xem chốt khóa, nhìn những giọt máu đã khô đen trên sân xi măng, nhìn xa ra theo tay Sang chỉ về phí góc vườn có cụm cẩm chướng.

David không ra vườn như ý Sang muốn. Ông ta quay trở vào phòng khách, nói với Leo:

- Trung sĩ gọi về sở...bảo đưa Tomy tới đây.

Trung sĩ Leo ra xe cảnh sát đậu ngoài cửa trước gọi về sở cảnh sát.

Sang lo lắng, hỏi David

- Ông đã tìm ra được gì cụ thể chưa?

David lắc đầu:

- Chưa...nhưng tôi tin là không lâu...Mình đợi một chút nữa.

Sang biết là ông ta muốn đợi một người nào đó, có thể là một chuyên viên. Xem mấy show trong TV, Sang đoán...biết đâu người đó chả là một bác sĩ về schychology hay...một mù medium (đồng cốt), để khám phá ra bóng ma mà họ nghĩ là của bà Sandy.

Ông Leo trở vào phòng khách. Sang lấy thêm nước ngọt đãi khách. Chừng mười lăm phút sau, có tiếng xe ngừng trước cửa nhà. Mọi người đứng nhòm dậy.

Sang đi sau, nhưng hy vọng người sắp tới có thể giúp chàng gỡ những rắc rối ở đây. Nhưng chợt có tiếng chó sủa vang...rồi cả đám năm sáu người vào cả trong nhà, nhưng lại đi sau một con chó lớn, lông nâu đậm. Lúc này, Ban khẽ nói với Sang:

- Ô, tôi hiểu rồi.

Sang không trả lời, theo mọi người tới family room. Ở đây, con chó tên Tomy đang đánh hơi những giọt máu. Tiếng thở của nó rất lớn. Nó rên lên ư ử... kéo theo người cảnh sát cầm giầy xích ra ngoài cửa sau, hít hà, rồi chạy vụt ra vườn cỏ, vừa đi, vừa đánh hơi..cho tới góc vườn, nơi có cụm cẩm chướng. Con Tomy ngửi rất lâu cụm hoa này, lấy mũi vạch từng cuống hoa, tìm ra cả vết máu dính trên một chiếc lá. Sau cùng, nó rú lên, dùng mõm và hai chân trước cào, bới tung cụm hoa và vùng đất chung quanh, thỉnh thoảng lại ngừng một chút, sủa vang mấy tiếng.

David ra hiệu, người giữ xích kéo con Tomy ra, khiến bốn chân nó ghì trên mặt đất, mõm gầm gừ, rãi xùi ra trắng như bột xà bông.

Hai người cảnh sát đi theo tiến lên, mọi người lùi lại sau. Lúc này, Sang mới thấy họ đã chuẩn bị cả xẻng xúc đất. Hai người cùng nhau xới mau đất ở cụm hoa, lớn bằng tờ báo trải rộng. David lại gần, chăm chú xem việc khai quật.

Cuối cùng, dưới hố sâu chừng hai phít một túi rác cỡ lớn bằng ni-lông màu đen hiện ra. Hai người cảnh sát ngừng tay, quay lại đợi lệnh của Davít.

Ban tấm nhẹ vào vai Sang:

- Xác người.

Chung quanh nhiều tiếng "Ồ!!!"

Cổ Sang khô, nuốt nước bọt không trôi, khăn khăn hỏi:

- Cửa ai? Sandy à?

- Tôi nghĩ vậy.

Sang quay lại nhìn người vừa nói, ông David. Ông này nói tiếp:

- Mình tạm ngưng ở đây...Tôi phải làm vài thủ tục pháp lý, trước khi đưa cái gì ở dưới đó lên.

Một người cảnh sát ở lại canh bên hố đất. Mọi người theo ông David vào nhà.

Cuối cùng, túi rác được đưa lên. Cảnh sát mở ra. Một xác người chết đã rửa hết, nhưng quần áo còn lại cho biết đó là một người đàn ông!

Mọi người đều ồ lên ngạc nhiên. David hơi lắc đầu, đôi mày nhíu lại.

Hôm sau, câu chuyện xảy ra tại nhà Sang được các báo chí địa phương đưa lên trang nhất với những bài tường thuật rất ly kỳ. Sau khi thử nghiệm, người ta khám phá xác đó chính là ông Henry Patman! Thế ra, bà Sandy...có thể chưa chết, và là người duy nhất biết được câu chuyện xảy ra như thế nào. Cuộc tìm kiếm bà Sandy được phát động, và bà này bị coi là một nghi can, có trát tòa tầm nã về tội sát nhân!

Những chuyện trên chẳng liên quan gì tới gia đình Sang. Thời gian sau đó, tuy không còn chuyện gì kỳ dị xảy ra tại căn nhà này nữa, nhưng ban ngày, Sang mất ngủ vì các phóng viên báo chí rình rập, phỏng vấn, khuya về, vào phòng khách, sang phòng family room, nhìn ra góc vườn chập chùng bóng tối, không phải chàng sợ ma, nhưng chuyện qua vẫn ám ảnh

chàng không thôi, khiến Sang cảm thấy cuộc sống không chút thoải mái. Và cũng từ đó, trên gác, mẹ Sang không tắt đèn khi đi ngủ.

Vì thế, không qua một tháng, Sang đã phải dọn tới một căn nhà thuê trên đường Traravel, gần bãi biển San Francisco, để có thể quên đi những chuyện đã qua.